

๒๑

ใ ห้ สິ ง ที่ ดี ย่อ ม ไ้ สິ ง ที่ ดี

ผู้ให้ของที่พอใจ ย่อมได้ของที่พอใจ ผู้ให้ของที่เลิศ
ย่อมได้ของที่เลิศ ผู้ให้ของที่ดี ย่อมได้ของที่ดี ผู้ให้ของที่ประเสริฐ
ย่อมเข้าถึงฐานะอันประเสริฐ นรชนใดให้ของที่เลิศ ให้ของที่ดี
และให้ของที่ประเสริฐ นรชนนั้น จะบังเกิด ฌ ที่ใดๆ
ย่อมมีอายุยืน มียศในที่นั้น

ให้สิ่งที่ดี ย่อมได้สิ่งที่ดี

๒๐๓

สิ่งที่เป็นความปรารถนาของทุกๆ คนในการดำรงชีวิตอยู่นั้น คือ ความสำเร็จสมหวังในชีวิต ได้พบแต่สิ่งที่ดีๆ อันมีลาภยศ สรรเสริญ สุข ไม่อยากพบเจอ สิ่งที่บ้านทอนกำลังใจ อันจะนำมาซึ่งความโศกเศร้าเสียใจทั้งแก่ตนเองและครอบครัว ความทะยานอยากทำให้มนุษย์ต้องดิ้นรนขวนขวาย แสวงหาในสิ่งที่ตนคิดว่า จะเพิ่มเติมส่วนที่บกพร่องของชีวิตให้เต็มเปี่ยมบริบูรณ์ได้ จึงแสวงหากันอยู่ร่ำไป ทั้งๆ ที่ยังไม่รู้หนทางแห่งความสุขที่แท้จริงว่า อยู่ที่ตรงไหน จะเข้าถึงได้อย่างไร เมื่อไม่ทราบจึงทำให้ชีวิตต้องเวียนวนอยู่กับเรื่องการทำมาหากิน แสวงหากามคุณ เกียรติยศ ชื่อเสียงเงินทอง พระบรมศาสดาทรงค้นพบว่า วิธีการที่ทำให้เข้าถึงความสุขที่แท้จริงได้นั้น ต้องเริ่มต้นจากใจที่หยุดนิ่ง เพราะสุขอื่นนอกจากใจหยุดนิ่งไม่มี ใจที่สงบหยุดนิ่งเป็นต้นทางแห่งความสุขและความสำเร็จที่แท้จริง

พระลัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน มนาศาปทาสสูตร ว่า

“ผู้ให้ของที่พอใจ ย่อมได้ของที่พอใจ ผู้ให้ของที่เลิศ ย่อมได้ของที่เลิศ ผู้ให้ของที่ดี ย่อมได้ของที่ดี ผู้ให้ของที่ประเสริฐ ย่อมเข้าถึงฐานะอันประเสริฐ นรชนใดให้ของที่เลิศ ให้ของที่ดี และให้ของที่ประเสริฐ นรชนนั้น จะบังเกิด ฌณที่ใดๆ ย่อมมีอายุยืน มียศในทีนั้น”

ให้สิ่งที่ติดย่อมได้สิ่งที่ดี

๒๐๘

คนส่วนใหญ่ต้องการพบแต่สิ่งที่ตนเองพอใจ อยากได้แต่ของที่ดีที่เลิศ หรือหากละจากโลกนี้ไปแล้ว ล้วนอยากไปสู่สุคติโลกสวรรค์ ความใฝ่ฝันเหล่านี้ สามารถทำให้เป็นความจริงได้ ถ้าหากเรารู้จักประกอบเหตุตามหลักที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสสั่งสอนไว้ ประกอบเหตุไว้อย่างไร ต้องได้รับผลอย่างนั้น หากพวกเราคิดจะสั่งสมบุญอะไรแล้ว ให้มุ่งมั่นตั้งใจทำให้ดีที่สุด ทุ้มเทชีวิตจิตใจอย่างเต็มกำลังความสามารถ ผังชีวิตที่ดียามย่อมจะบังเกิดขึ้นติดตามตัวเราไปข้ามภพข้ามชาติ ถ้าเราปรารถนาสิ่งใด จะได้สิ่งนั้น ทุกสิ่งทุกอย่างในโลก ล้วนมีที่มาที่ไปทั้งนั้น ปลุกถ้าย่อมได้ถั่ว ปลุกงาย่อมได้งา ดังนั้นเราต้องรู้จักประกอบเหตุที่ดีไว้เสมอๆ ทำให้เป็นอาณัติกรรมที่ดียามกรรมดีที่เราทำอย่างสม่ำเสมอ นี้ จะส่งผลให้เราสมปรารถนาในทุกสิ่ง

ในทำนองเดียวกัน หากเราปรารถนาความสุขความสำเร็จ เพื่อส่งผลให้เราไปบังเกิดในสุคติโลกสวรรค์ เราต้องรู้จักวิธีที่จะให้ได้สิ่งเหล่านั้นก่อน วิธีการนั้น พระบรมศาสดาท่านแนะนำให้สั่งสมบุญ เพราะหากเรายังไม่เข้าถึงพระธรรมกายภายใน ยังมองไม่เห็นบุญ แม้จะมองไม่เห็นด้วยตาเปล่า แต่สัมผัสได้ด้วยใจ บุญเป็นธาตุสำเร็จที่คอยอำนวยสิ่งที่ดียาม ดลบันดาลความสุขความสำเร็จในชีวิตให้บังเกิดขึ้น ดังนั้นไม่ว่าเราจะสั่งสมบุญอะไร

ให้สิ่งที่ดีย่อมได้สิ่งที่ดี

๒๐๕

จะเป็นบุญเล็กบุญน้อย ให้ตั้งใจทำให้เต็มที่ ทำด้วยความสมัครใจ และทำด้วยความเต็มใจ เมื่อถึงคราวบุญส่งผล จะได้ผลเกินความคาดหมาย

*ในสมัยพุทธกาล ครั้งที่พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงประทับอยู่ที่กุฎาคารศาลา ป่ามทวันใกล้ๆ กับเมืองเวสาลี ครั้นเวลาเช้าตรู่ พระองค์เสด็จเข้าไปบิณฑบาตที่คฤหาสน์ของอุคคคฤหบดี ท่านผู้นี้เป็นผู้มีความศรัทธาในพระบรมศาสดามาก เป็นเศรษฐีที่เป็นลัมมาภิฎฐี มีสมบัติแล้วไม่ตระหนี่ ได้นำทรัพย์สินออกให้ทานกับคนยากคนจนอยู่เป็นประจำ เมื่อท่านรู้ว่าพระพุทธรองค์เสด็จมาโปรด จึงได้สละเวลาทำมาหากิน เพื่อไปฟังธรรมและถวายทานกับพระลัมมาสัมพุทธเจ้า

ขณะกำลังถวายภัตตาหาร ท่านได้ทูลถามพระผู้มีพระภาคเจ้าว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ข้าพระองค์ได้สดับมาว่า ผู้ให้ของที่พอใจย่อมได้ของที่พอใจ อาหารขบเคี้ยวเหล่านี้ของข้าพระองค์เป็นที่พอใจ ขอพระผู้มีพระภาคเจ้าอาศัยความอนุเคราะห์ รับขานินยาหารของข้าพระองค์ด้วยเถิด พระเจ้าข้า” พระผู้มีพระภาคเจ้าอาศัยความอนุเคราะห์จึงรับอาหารนั้นไว้ อุคคคฤหบดีบังเกิดความปลื้มปิติเบิกบานใจมาก เมื่อพระลัมมา-

ให้สิ่งที่ติดย่อมได้สิ่งที่ดี

๒๑๐

สัมพุทธเจ้ารับอาหารแล้ว ท่านปรารภนาจะถวายทานเพิ่มขึ้นไปอีก ผู้ที่เอาชนะความตระหนี่ได้สักครั้งหนึ่งแล้ว ก็จะชนะต่อไปได้ทุกๆ ครั้ง ชีวิตของบุคคลเหล่านั้นจะมีแต่ความเจริญรุ่งเรือง ไม่มีวันตกต่ำเช่นเดียวกับคฤหบดีท่านนี้

หลังจากนั้นท่านได้กราบทูลพระผู้มีพระภาคเจ้าว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ข้าพระองค์ได้สดับมาว่า ผู้ให้ของที่พอใจ ย่อมได้ของที่พอใจ ข้าวสาลีสูกนี้ ข้าวสะอาด นุ่ม อร่อย พร้อมกับข้าวมากมายของข้าพระองค์เป็นที่พอใจ ขอพระองค์ทรงอนุเคราะห์รับข้าวสาลีสูกของข้าพระองค์เถิด” และท่านยังได้ถวายผ้าเนื้อดี จากแคว้นกาสิ ทั้งยังได้ถวายเครื่องไทยธรรมมากมายที่ควรแก่สมณบริโภค ซึ่งแต่ละชนิดล้วนมีความประณีต เป็นของดีเลิศมีคุณค่าและเป็นที่รักยิ่งของท่าน ด้วยการตั้งใจโดยไม่นึกเสียดาย ไม่มีข้อแม้ ไม่มีข้ออ้าง หรือหวังจะได้รับสิ่งใดเป็นเครื่องตอบแทน มีแต่ความปรารถนาอยากจะได้บุญเท่านั้น

พระบรมศาสดาทรงอนุโมทนาเพื่อยังใจของท่าน คฤหบดีให้เกิดความปิติเชื่อมั่นในผลของบุญว่า “ผู้ให้ของที่พอใจ ย่อมได้ของที่พอใจ ผู้ถวายเครื่องนุ่งห่ม ที่นอน ข้าว น้ำ และเครื่องไทยธรรมอันประณีต ด้วยความเลื่อมใสศรัทธาในหมู่พระภิกษุสงฆ์ผู้ประพฤติชอบ สิ่งของที่ให้ไปแล้วนั้น เป็นของที่บริจาค

ให้สิ่งที่ดี ย่อมได้สิ่งที่ดี

๒๑๑

โดยไม่คิดเอาคืนหรือตระหนี่หวงแหน ผู้ที่บริจาคสิ่งที่บริจาคได้ยาก เชื่อว่าให้ของที่พอใจ ย่อมได้ของที่พอใจทุกเมื่อ”

ในกาลต่อมา หลังจากที่เศรษฐีได้สร้างมหาทานบารมีในครั้งนั้นแล้ว ท่านก็สิ้นชีวิตลง ซึ่งเป็นเรื่องธรรมดาของชีวิตมนุษย์เราตายแล้วไม่สูญ ตราบใดที่ยังไม่หมดกิเลสอาสวะ ยังต้องกลับมาเกิดอีก บุญที่ได้สร้างไว้ ทุกสิ่งทุกอย่างทั้งดีและชั่ว ไม่ได้หนีหายไปไหน ยังคงตามส่งผลตลอดเวลา ท่านเศรษฐีก็เช่นเดียวกัน เมื่อท่านละจากโลกนี้ไปแล้ว ด้วยผลบุญที่สั่งสมไว้อย่างดีแล้ว ทำให้ท่านไปบังเกิดเป็นเทพบุตรอยู่ในหมู่เทพชื่อ มโนมยะ ซึ่งแปลว่า สำเร็จด้วยใจ คือเทวดาเหล่านั้นปรารถนาสิ่งใด ต้องการสิ่งใด เพียงคิดเท่านั้น ก็สำเร็จสมปรารถนาทุกอย่างทุกประการ เมื่อเทพบุตรได้เห็นทิพยสมบัติของตน บังเกิดชื่นชมกายและวิมานก็ใหญ่โตมโหฬารเช่นนั้น ยิ่งบังเกิดความรักท่วมท้น นึกถึงบุญกรรมที่ได้ทำไว้อย่างดีแล้วครั้งที่ยังเป็นมนุษย์ ทำให้มีความปรารถนาอยากเข้าเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้า

คืนหนึ่ง ขณะที่พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงประทับอยู่ ณ เชตวันมหาวิหาร เทพบุตรมาเข้าเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้าด้วยรัศมีกายที่งดงามสว่างไสว ทำให้วิหารพระเชตวันสว่างไสวเจิดจ้า

ให้สิ่งที่ติ ย่อมได้สิ่งที่ดี

๒๑๒

อุคคเทพบุตรถวายบังคมพระผู้มีพระภาคเจ้า ยิน ณ ที่อันควร ส่วนข้างหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าจึงตรัสถามว่า “ดูก่อนอุคคะ สิ่งที่ท่านปรารถนาเมื่อเป็นมนุษย์สำเร็จแล้วหรือ” อุคคเทพบุตร กราบทูลยืนยันถึงอานุภาพแห่งบุญด้วยความปลื้มปิติว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ สิ่งที่ข้าพระองค์ประสงค์นั้น สำเร็จ สมหวังทุกประการแล้ว พระเจ้าข้า”

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสว่า “อย่างนั้นแหละอุคคะ ผู้ให้ ของที่พอใจ ย่อมได้ของที่พอใจ ผู้ให้ของที่เลิศ ย่อมได้ของที่เลิศ ผู้ให้ของที่ดี ย่อมได้ของที่ดีและผู้ให้ของที่ประเสริฐ ย่อมเข้าถึง ฐานะอันประเสริฐ ผู้ให้ของที่เลิศ ให้ของที่ดีและให้ของที่ประเสริฐ นรชนนั้นจะบังเกิดในที่ใดๆ ย่อมมีอายุยืน มียศในที่นั้น”

เราจะเห็นว่า ผู้มีบุญมีปัญญาแม้รู้จักวิธีที่จะทำให้ได้ของ ที่ตนเองพอใจและชอบใจกันอย่างไร เมื่อรู้และเข้าใจดีแล้ว ให้มุ่งมั่นว่า ต่อแต่นี้ไปเราจะให้แต่สิ่งที่ดีสิ่งที่เลิศ ไม่ใช่วิงวอน ขอรพรจากสิ่งคักดีสิทธิ์ เจ้าพ่อเจ้าแม่หรือเจ้าปาเจ้าเขาที่ไหน เพื่อให้ได้สิ่งที่ดีเลิศ หากไม่มีบุญในตัว ไม่ว่าผู้มีฤทธิ์มีเดชที่ไหน ก็ช่วยไม่ได้ ตัวเรานี่แหละที่จะดลบันดาลความปรารถนาของเรา ให้เป็นจริงได้ ถ้าบุญถึงและประกอบเหตุให้ถูกวิธีแม้ไม่ต้อง อ่อนวอนใคร สิ่งที่ดีๆ ทั้งหลายก็จะมาสู่ตัวเรา เป็นที่มานอน

ให้สิ่งที่ติดย่อมได้สิ่งที่ดี

๒๑๓

แห่งโลกทรัพย์ คือทรัพย์มาแล้วก็อยู่กับเรา ไม่ใช่ผ่านมาแล้วก็ผ่านไป ไม่ว่าจะเป็นรูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติ คุณสมบัติ ลาภ ยศ สรรเสริญ สุข มรรคผลนิพพานจะบังเกิดขึ้นมาเอง ไม่มีผู้ใดจะมาดลบันดาลสิ่งใดให้เราได้ นอกจากต้องทำด้วยตัวเราเอง

เมื่อเรารู้เช่นนี้แล้ว หากใครปรารถนาสิ่งใดให้เริ่มทำความปรารถนานั้นให้สำเร็จ อย่าท้อแท้หรือสิ้นหวัง ให้ต่อเติมกำลังใจให้กับตนเองเรื่อยไป ความเพียรของมนุษย์นั้น ไม่มีสิ่งใดจะมาขวางได้ เพราะใจมนุษย์มีธาตุสำเร็จอยู่ในตัว เหลือแต่จะลงมือทำให้สำเร็จหรือไม่ โดยเฉพาะความปรารถนาร่วมกันที่จะทำให้โลกนี้เกิดสันติสุขที่แท้จริงให้มวลมนุษยชาติเข้าถึงความสุขภายใน มีพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งที่ระลึก เป็นความปรารถนาที่ยิ่งใหญ่ที่ควรทำให้เป็นจริงขึ้นมา นั่นคือเราต้องสร้างบารมีชนิดอุทิศทุ่มเทกายใจ โดยหมั่นฝึกทำใจของเราให้หยุดนิ่ง และชักชวนชาวโลกฝึกใจให้หยุดนิ่งด้วย เมื่อใดที่มวลมนุษยชาติเข้าถึงธรรมกาย โลกจะเกิดสันติสุขที่แท้จริง ผู้ที่จะภาคภูมิใจที่สุดก็คือตัวของเรา ที่ได้ทำสิ่งที่ดีมีประโยชน์ฝากไว้กับโลก ดังนั้นให้มุ่งมั่นสร้างบารมี หมั่นฝึกฝนใจให้หยุดนิ่ง จนกว่าจะเข้าถึงพระธรรมกายกันทุกๆ คน

